DOKÁŽE SE OSVOBODIT
Z TEMNÝCH STÍNŮ
MINULOSTI?

COLIN FALCONER

NEZNIČITELNÁ

Nezničitelná

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Colin Falconer

Nezničitelná – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEZNIČITELNÁ

NEZNIČITELNÁ
COLIN FALCONER

Přeložila Lucie Johnová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 by Colin Falconer
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Unkillable Kitty O'Kane*
(First published by Lake Union Publishing, Seattle 2017)
přeložila © 2019 Lucie Johnová
Redakce textu: Iva Klinderová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5089-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5204-2 (ePUB)
ISBN 978-80-759-5205-9 (MOBI)
ISBN 978-80-759-5206-6 (ePDF)

Lise, která mě přiměla, abych z „Kitty“ vypustil všechny ty nudné momenty. A odstranila jsi navíc i všechny nudné momenty z mého života. Děkuju ti, miláčku. Tahle kniha je pro tebe.

POZNÁMKA AUTORA

Román *Nezničitelná* je inspirován skutečnými událostmi. Když jsem však příběh Kitty O'Kaneové psal, často jsem v zájmu vyprávění určitá fakta i časové zařazení událostí pozměnil.

KAPITOLA 1

Čtvrť Liberties, Dublin 1905

Kitty O'Kaneová snila o laskavém manželovi a slušném životě, místo toho dostala k večeři vývar z tresky a trochu vlastní krve, kterou si mohla prohlédnout zblízka na ošoupané botě svého otce.

A že měl táta velké boty, opravdu důkladné. Jako dělané na to, aby jimi do někoho kopal. Kitty se pokusila hlavu ze slámy zvednout, ale byla to příliš velká námaha. Natočila ji tedy na stranu. Viděla, že máma stojí ve dveřích, žmoulá v ruce kus zástěry, v náruči drží Mary a zpoza sukní jí vykukují Liam a Ann. Sean se krčil v koutě, hlavu si schovával pod dekou a vzlykal. Odtud se jí žádné pomoci nedostane.

Ta rána, která ji srazila k zemi, byla opravdu pořádná a ona ji nečekala. Už teď neviděla na levé oko, když ale zamžourala tím druhým, viděla Liama, jak na tátu něco křičí. Zvláštní, že nic neslyší. Možná ji praštil tak, že ohluchla.

Pohlédla nahoru na zeď, na obrázky Ježíše s jeho Nejsvětějším srdcem a Panny Marie. Visely vedle sebe, osvětlené červenou lampičkou. *Modli se teď, v hodinu naší smrti, za nás hříšníky. Nebo mě radši před smrtí uchraň, jestli tě to moc neobtěžuje.*

Teď si táta sundával pásek; Liam se mu snažil pověsit na paži a vysloužil si ránu hřbetem ruky. Ve chvíli, když je táta takhle odporně opilý, nemá cenu se s ním dohadovat. Sledovala, jak se mu pohybují rty, obličej měl brunátný a zkřivený, jak už to u něj občas viděla, ale pořád neslyšela, co říká, zato ho však cítila, táhl z něj alkohol, nakyslý pach, hořký jako nenávist.

Pokusila se odplazit do kouta. Nemohla moc hýbat rukama, nohy jí ale fungovaly celkem dobře a měla dojem, že když se schoulí do rohu místnosti, poskytne mu menší cíl. Řemen se dá celkem snést. Už ho zažila

mockrát, a pokud nedostane tím koncem, kde je kovová přezka, přežije to bez úhony.

Prostě to vydrž, Kit. Mysli na něco jiného, a za chvíli bude konec.

Stěny měly cihlový odstín – růžová vodovka, jak tomu říkala máma, takový prášek, který se rozmíchal ve vodě. Hrozně to smrdělo. Dřevo se hemžilo štěnicemi, zblízka viděla, jak ten malý hnědý hmyz proniká skrz stěny. Napadlo ji, odkud se sem asi dostal.

Konec pásku ji švihl přes bok. Její tělo sebou trochu škublo, nedalo se to ovládnout. Táta je příliš opilý na to, aby se dokázal pořádně trefit, to je tedy klika. *Jenom ne do obličeje,* říkala si v duchu. *Stačí ten monokl, i ten se mi bude zítra ve škole špatně vysvětlovat.*

Snaha odplazit se do kouta ji vyčerpala, a tak zůstala nehybně ležet a čekala na další ránu. Teď už zase slyšela, dolehlo k ní zahoukání zaoceánského parníku vyplouvajícího z přístaviště. No nebyla by to krása, kdyby na něm teď mohla být? *Jestli se z Liberties někdy dostanu,* slibovala si, *už se sem nikdy nevrátím.*

Liam i matka teď něco křičeli. I táta cosi hulákal, nedokázala ale přesně porozumět slovům. Něco o tom, že mu odmlouvala. Tak tohle tedy provedla? Nedokázala se upamatovat, co se dělo, než ji začal řezat, ovšem odmlouvání znělo dost pravděpodobně.

Cítila pivo a krev, nakyslý, měďnatý pach, když se tyhle dvě věci smíchaly. Slyšela švihání pásku, uvědomila si, že ji táta zřejmě pořád ještě bije. Nebolelo to, jak by mělo. Kdyby teď přestal, tak by tenhle výprask patřil k těm mírnějším.

Takže má v co doufat. Znovu se začala posouvat víc do rohu, stočená do klubíčka jako štěnice hozená do plamenů. *Nedívej se na něj, nekřič, neprovokuj. Předstírej, že se tohle neděje, že jsi na té lodi, že cítíš ve vlasech mořský vánek, sůl a chlad, že pluješ do bílých vln a kolem křičí jen racci.*

„Ty zatracená malá mrcho," řval na ni. „Tohle tě naučí bejt uctivá!"

Dívala se, jak ty velké boty dusají pryč, odstrčil mámu, malý Liam na něj pořád ještě něco křičel. *Dej si pozor, Liame, nejsi dost malý na to, aby tě nezmlátil, tak to v naší rodině nechodí.* Cítila, jak se moře pod ní hýbe, je znát, že si na pobyt na lodi ještě pořádně nezvykla, možná bude zvracet. A přitom je dnes na podlaze nová sláma – máma se bude zlobit.

„Bože na nebesích, co ti to udělal, Kitty?“ zanaříkala máma a sedla si na bobek vedle ní.

To, co vždycky, odpověděla jí v duchu. *To, co dělají všichni tátové.* Pak zavřela oči a nechala se unášet nekonečným oceánem pryč z Dublinu, pryč z Liberties, pryč od tátových drsných červených pěstí.

Před zastavárnou stála dlouhá fronta, jako každé ráno, když šla do školy. Většinu těch lidí znala: paní O'Marová přinesla nějaké povlečení, Jack Donnelly oblek – k čemu takový oblek je? A nějaká roztomilá stařenka přitáhla cihlu. Potěš ji Pánbůh. Jestlipak jí v zastavárně za tu cihlu něco dají? Jsou tam hodní, mají pochopení.

Národní škola byla v ulici Coombe a zezadu sousedila se soukromou školou. Když Kitty zahnula za roh na Cork Street, objevila se před ní skupinka chlapců v těch jejich pěkných školních uniformách, a když ji uviděli, začali se smát a něco na ni pokřikovat. No dobře, tihle kluci jí byli vždycky fuk, ale dnes byl mezi nimi i Tom Doyle, a tak přidala do kroku, aby jí neviděl do tváře.

Jenže Tom byl Tom, začal ostatním něco vykládat a strkat do nich, dva z nich mu to oplatili a Kitty bylo jasné, že se kvůli ní pustí do rvačky. Tom se ovšem nikdy moc prát neuměl, ať se snažil, jak chtěl. Musí mu tedy nějak pomoct. Na dlažbě leželo několik kamenů, pár jich sebrala a začala je po klucích vší silou házet a přitom na ně ječela nadávky. Stejně si o ní všichni myslí, že to nemá v hlavě v pořádku, je pro ně „ta bláznivá holka z Weaver's Hall“. No, možná bláznivá opravdu je.

Kluci utekli. Tom zůstal stát na místě, rudý v tváři, a zprudka oddychoval. „Tos nemusela, Kitty,“ prohlásil. „Oběma bych jim napráskal.“

„Tome, vždyť ty bys nedokázal ani srazit pěnu z piva.“

Důstojně se napřímil. „Od tebe to sedí. Když jsi tak chytrá, tak co to máš s obličejem?“

Odvrátila se od něj, aby ji viděl jen z jedné strany a nemohl na ni tak upřeně zírat. „Narazila jsem do dveří, ne asi?“

„Táta tě zase zmlátil?“

„Náhodou jsem se praštila, copak jsem ti to zrovna neřekla?“

„Jednou tě zabije, Kitty.“

„Měl bys mazat do školy, Tome."

„Možná radši půjdu s tebou."

„Jen utíkej. Já se dneska ze školy nejspíš uleju."

„Nemůžeš jít přece za školu pokaždý, když budeš mít monokl."

„Budu si dělat, co budu chtít, Tome Doyle. A teď padej."

Tom si vyboulil tvář jazykem jako pokaždé, když byl na vážkách. No jen se na něj podívejte, jak si tu tak stojí v té své nóbl školní uniformě a nablýskaných botách. Proč by se takovýhle kluk vůbec měl zahazovat s někým, jako je ona? Tom sáhl do školní brašny a natáhl k ní ruku sevřenou v pěst.

„Co to má být?"

„To je pro tebe. Měla by sis koupit nějaký boty, Kitty."

Podívala se, co jí to dal. Půlkoruna. Zatracená půlkoruna! „Kdes k ní přišel?"

„To je fuk. Teď je tvoje."

„Tys ji ukrad mámě, že jo?"

„Tyhle kamínky tě určitě hrozně píchají do nohou. No jen se podívej."

Kitty k němu natáhla ruku s mincí. „Já si to nemůžu vzít."

„Proč ne?"

„Víš, jak to dopadne, když dostanu nějaký peníze a nedám mu je. A když mu je dám, tak si za ně akorát koupí další pití. A mámě bys peníze krást neměl. Není to správný."

Strčila mu půlkorunu do ruky a vydala se pryč.

„Kam jdeš?"

„Nejspíš vyrazím na pláž v Sandymountu."

„To je šíleně daleko."

„Však na to taky mám celej den, ne?"

„Třeba bych mohl jít s tebou."

„Ty? Jako že bys šel za školu? Za to tě pošlou do Ardane, a to bys fakt nechtěl."

„Myslím, že to risknu."

Zašklebila se na něj. „Tome Doyle, ti jsi vážně divnej. No tak pojď. Než tě uvidí milosrdný bratři."

Tom se s provinilým výrazem ohlédl přes rameno, nadhodil si brašnu

na rameni a vydal se za ní. A tak to celé začalo: příběh o tom, jak se setkali s *bánší* a ta v Kittyiných kartách viděla všechnu tu smrt.

Na pláž v Sandymountu to bylo skoro šest a půl kilometru, a než tam došli, nastal odliv. Kitty řekla, že by se měli pustit do hledání srdcovek. Tom to nikdy předtím nedělal, a tak ho to musela naučit. Nechal boty a ponožky na pláži, společně se brouzdali bahnem a ona mu ukazovala, jak v něm hledat typické dvě dírky, kolem nichž je písek zabarvený do modra. Jak si pak nad nimi musí člověk přidřepnout na bobek a hrabat, dokud se k srdcovce nedostane.

Když už jich měli oba plnou náruč, vydali se k vodě, aby je opláchli. Kitty Tomovi předvedla, jak se jedí: vrazila klouby prstů do škvíry v lastuře a zapáčila jimi, až se lastura otevřela a ona z ní mohla vysát maso. Srdcovky měly ostrou a slanou chuť, Kitty s Tomem stáli po kotníky v moři a po bradě jim stékala šťáva a slaná voda. Dali se do smíchu.

Než dojedli, změnilo se počasí, slunce se schovalo za mrak. Kitty se podívala na oblohu a prohlásila: „Vypadá to, že bude pršet."

Tom se tvářil, jako by ji neslyšel, a zeptal se: „Proč tě vlastně zmlátil, Kitty?"

„On mě nezmlátil. Už jsem ti to říkala. Ty si sedíš na uších, Tome Doyle?"

„Odmlouvalas mu, že jo? Pořád ti to říkám, musíš se naučit držet občas jazyk za zuby."

„Měli bychom jít," opáčila. „Jestli tu zůstaneme, promokneme na kůži."

A tak se rozběhli schovat pod molo a stačili to jen tak tak, vzápětí už se nad bahnitou pláň, kde za přílivu bývala voda, přihnal v šedých plátech déšť a oni se museli schoulit u jednoho z pilířů co nejblíž k sobě. Pak ale Toma napadlo, že by si měl dojít pro ponožky a boty, takže stejně promokl.

„Teď budeš muset mámě vysvětlovat, proč máš školní uniformu celou zablácenou," upozornila ho Kitty.

„No jo, něco už si vymyslím."

Dívala se na něj, do jednoho oka mu padal neposlušný pramen mokrých vlasů, ve tváři měl zase ten svůj obvyklý starostlivý výraz, jako by mu na ramenou spočívala tíha celého světa. Vždycky ji to přimělo k úsměvu.

„Měl bys být ve škole. Víš, že se s náma chudýma dětma nemáš bavit."

„Můj táta pracuje v pivovaru, zrovna jako ten tvůj."

„Tak jak je možný, že chodíš do soukromý školy? A jak jsi přišel k tomuhle?" Šťouchla bosou nohou do jeho boty. Pokusil se botu schovat pod sebe, jako by se za ni styděl.

„Vždyť to víš."

„Ne, to teda nevím. Nikdo mi nic neřekne."

Z pramene vlasů nad čelem mu stekla kapka dešťové vody. „Prodáváme načerno alkohol."

„Ty?"

„Máma schovává basy s pivem v díře v takový tý uličce za naším barákem. Vždycky když za ní přijde zákazník, pošle jednoho z nás, abychom pár láhví přinesli."

„No nekecej."

„Je to pravda, Kitty."

„Co se všema těma penězma hodlá dělat?"

„Říká, že nás s bráchou pošle do školy v Londýně, abychom měli opravdický vzdělání. Že ze mě chce mít honoraci, doktora nebo tak něco. Dokážeš si to představit?"

„Hm, to by bylo pěkný. Až se vrátíš ve vlastním kočáře, můžeš mi z okýnka hodit pár drobnejch. Nebo si mě zaplatíš v některým z těch zdejších hampejzů. Budeš můj oblíbenej zákazník."

„Kitty, tohle neříkej!"

Chraptivě se zasmála. Ten kluk bere všechno tak vážně!

„Ty máš na něco lepšího, než je tohle."

„Ty holky alespoň dostávají peníze, aby si mohly koupit něco pěknýho."

„Takovej život není pro tebe!"

„Hele, přestalo pršet. Kdo bude dřív u schodů?"

Došli k dokům. Kitty našla na molu ležet pytel od uhlí, takže se cestou každou chvíli vrhla dopředu a sebrala kus koksu, který upadl dělníkům, když uhlí překládali z lodí na povozy. Když skončila, byl pytel skoro do poloviny plný a ona měla úplně černé ruce. Na to, aby se do Liberties vrátili pěšky, už byli příliš unavení, a tak si na cestu do města tajně vylezli na valník z pivovaru. Když z něj slézali, Tom se celý třásl a později se Kitty svěřil, že něco takového ještě nikdy neudělal a bál se, že ho zabijí.

Jak míjeli Lalorův obchod na rohu Whitefriar Street, Kitty si jen tak z uličnictví pomohla k mrkvi a bramboře z pultíku před krámem. Tom netušil, co dělá, dokud nebylo po všem, a když se pak najednou dala do běhu, celý zadýchaný se pustil za ní. Jakmile byli v bezpečí, Kitty se ohlédla a zašklebila se na něj, v jedné kapse šatů bramboru, ve druhé mrkev, přes rameno pořád pytel s uhlím. „Vsadím se, že si teď říkáš, žes měl radši zůstat ve škole s těma svejma knížkama, co, Tome Doyle?"

Opíral se dlaněmi o kolena a lapal po dechu. „Kitty, za takovýhle věci tě pošlou do Glencree!"

„Na to, aby mě tam poslali, ještě nejsem dost stará. A vůbec, mně je to fuk, alespoň bych nebyla poblíž táty. Ale co ty? Tvoje máma by neměla nikoho, kdo by jí nosil to pivo! Musela by si někoho najmout!" Rozesmála se a ukázala na jeden z opuštěných domů na Peter Street, z něhož zbývaly už jen čtyři stěny – tyhle pitomý baráky pořád padají, jak říká její táta. „Pojď, uděláme si baštu."

Přelezli hromadu suti a Kitty vytáhla krabičku sirek se škrtátkem. Našla ji jednou večer před hospodou, když tam šla pro tátu, měla za úkol mu vyřídit, aby šel domů, že večeře už je hotová. Pak nasbírala pár útržků starých novin a rozdělala oheň. Když se rozhořel, přiložila na něj pár kousků uhlí z pytle.

Objevila starou plechovku, donesla trochu vody z pumpy na ulici a přihodila do ní bramboru a mrkev. „Špína ani šlupka nevadí," sdělila Tomovi. „Udělají ti dobře." V obchodě vzala i zelný list, a tak ho do plechovky přidala taky. Potom seděli na bobku u ohně a čekali, až se ta pochoutka začne vařit.

„Takže z tebe bude doktor?" zeptala se.

„Co mi zbude. Někdo tě bude muset pokaždý, když ti tatík namlátí, dát dohromady."

„Nebude mě mlátit věčně." Našla klacík a obsah plechovky zamíchala, i když se voda ještě ani zdaleka nezačala vařit.

„A kdo mu to zarazí?"

„Až vyrostu, tak z Liberties vypadnu, přísahám. S těma hampejzama jsem to nemyslela vážně. Někam to v životě dotáhnu, na to vezmi jed. Ty tady v okolí nejsi jedinej, kdo chce, aby z něj něco bylo."

„Nic takovýho jsem netvrdil. A co teda hodláš dělat? Koneckonců jsi jenom holka."

Namířila na něj klacík a zahnala ho do defenzívy. „Jak to myslíš, ‚jenom holka'?"

„Nic ve zlým, Kit."

„V tomhle je ta potíž! Po světě chodí spousta Tomů Doylů s tím svým ‚nic ve zlým'. Podle nich jsou holky dobrý akorát na vaření a uklízení a na nic jinýho."

„Nic takovýho jsem neřekl!"

„Já vím, cos řekl! A vůbec, co kdyby to bylo jinak?"

„Jak to myslíš?"

„Co kdybychom mohly mít nějakou práci, dobrou práci, a mohly bychom si dělat, co bychom chtěly, stejně jako chlapi?"

„Takhle svět nefunguje, Kitty."

„Pak se teda ten svět musí změnit!"

„Opatrně s tím klackem, vypíchneš mi oko!"

„Když si nebudeš dávat pozor na pusu, provedu ti něco ještě horšího."

„Ježíši Kriste, archanděli Michaeli a svatej Josefe, ty taky hned vyletíš. Není divu, že tě táta mlátí!"

„A co ty, Tome, až budeš velkej, dospělej chlap, doktor a tak dál, taky budeš svoji ženu mlátit? Máš to v plánu?"

„Ne, jestli bude jako ty, tak ne, kristepane."

„No, to už je lepší." V plechovce to teď bublalo a Kitty její obsah znovu zamíchala. „Do něčeho takovýho dorůst nechceš. Tak fajn, teď když je ta kejda hotová, budeme potřebovat kus skla a nějakou lepenku. Ty jsi chlap, tak to běž obstarat, já jsem jenom bezbranná slečinka, tak musím zůstat tady a vařit."

„Na co potřebuješ sklo a lepenku?"

„Sklem nakrájím tu bramboru – co tě to v tý nóbl škole učí? A lepenku použijem místo talířů. Přece to nebudu jíst rukama, ne asi?"

Brambora i mrkev byly napůl syrové a zelný list chutnal jako horké chaluhy, ale Tom to všechno snědl do posledního kousíčku, jako by jedl šťouchané brambory s omáčkou. Kitty ho pozorovala a přitom se usmívala

nad vráskou, která se mu objevovala mezi očima, kdykoli se na něco plně soustředil.

„Už jsem ti říkala, že jsem včera v noci zase slyšela *bánší*?“ zeptala se.

„Ale no tak!“

„No vážně, Tome! Byl to příšernej zvuk. Jako psí vytí.“

„Taky že to nějakej pes fakt vyl.“

„V tom případě jsem takovýho psa ještě neslyšela. A slyšeli to i bráchové. Taky je to vyděsilo, dokonce i Seana, a ten je přitom starší než my ostatní.“

„Sean se poleká i vlastního stínu. V Liberties žádná *bánší* není.“

„Ale je. To její kvílení je fakt děsivý. A já vím, kde bydlí.“

„To teda nevíš.“

„Ale vím. Vezmu tě tam s sebou, jestli máš pro strach uděláno.“

„Já ti nevěřím.“

„Říká se, že kdo nevidí, neuvěří, takže co kdybys šel se mnou a podíval se na vlastní oči?“ Všimla si, jak nejistě se Tom tváří, a ušklíbla se. „Bojíš se, co?“

„Nebojím.“

„Ale bojíš. Je to na tobě pěkně vidět.“

„No tak dobře, tak s tebou půjdu. A kde tu *bánší* máš?“

„Bydlí na konci naší ulice. Vídám ji každý odpoledne sedět u okna. Má takový ty vlasy, dlouhý a jemný a šedivý, jenom tam tak sedí a pročesává si je. A má příšernej obličej, zelený oči a zuby jako vzteklej pes.“

„To si vymejšlíš!“

„No tak pojď, a já ti to dokážu,“ odvětila Kitty. Popadla ho za ruku, vytáhla na nohy a vlekla za sebou.

Ta Cork Street ale vypadá, říkala si v duchu. *Přitom to kdysi musely být hezké domy, to bylo ještě v době, kdy v každém z nich bydlela jen jedna bohatá rodina. Teď jsou tak ubohé, že už to horší být nemůže.* Jenže člověk o moc lepší bydlení nesežene, ne tady v Dublinu, to jí alespoň tvrdila máma, a ne s platem, který dostává v továrně.

No dobře, táta si toho moc nevydělá, ale stejně peníze, které dostane, vždycky propije. Kitty slyšela, jak její máma říká sousedům, že by ho u Guinnessů mohli rovnou platit pivem, a ušetřit si tak námahu.

Bylo pondělí, a to se vždycky pralo, takže ze všech oken viselo prádlo a matky vkleče drhly rýžákem a černým mýdlem schody a zápraží. Chudoba není žádná omluva pro to, aby člověk neměl čisté schody, říkávala vždycky máma.

„Bydlí támhle na rohu," obrátila se Kitty k Tomovi. Oba stáli na chodníku; neušlo jí, jak zaváhal, pak ale přešel přes ulici, odhodlaný jí dokázat, že on se žádné *bánší* nebojí.

Vydala se za ním, přitiskla nos na okno a nakoukla dovnitř. „Nevidím ji. Musela jít někam ven."

Tom se dovnitř podíval taky, ale vzápětí uskočil dozadu. „Kristepane, co to je?"

„Tohle? Obyčejná ovčí hlava. Máma u řezníka taky občas nějakou koupí, je z nich skvělá polívka."

„Vypadá to jako čert."

„A jakpak byste vy děti mohly vědět, jak takovej čert vypadá?" ozval se čísi hlas.

Tentokrát sebou trhla Kitty. Byla by utekla, ale Tom jí stál v cestě, ztuhl na místě s otevřenou pusou.

Byla to *bánší*, rozpuštěné šedivé vlasy jí splývaly na ramena, zuby v ústech seděly nakřivo jako staré náhrobní kameny na hřbitově. Kolem ramen měla ovinutý šátek a byla nahrbená jako chlapi, kteří v docích tahali pytle s uhlím, tedy až na to, že ona žádný pytel na zádech neměla.

Takže to mají spočítané.

„Copak, vy malí satanášové, děláte u mýho okna?"

„Nic, paní. Jenom jsme se koukali na tu ovčí hlavu."

„Ty už jsi ovčí hlavu viděla, neříkej mi, že ne." Stařena chytila Kitty za rameno. „Ty jsi dcera Billyho O'Kanea, že jo? Vídám tě tady. Ty ale vypadáš. Cítím i přes šaty, jak z tebe trčí kosti. To ti doma nedají najíst?"

„Maminka dělá, co může."

„Tvoje maminka toho moc, s čím by mohla něco dělat, nemá. Tvůj táta je zatracenej budižkničemu, to je jednou jistý. No nic, nestůjte tam jen tak zbůhdarma. Radši pojďte dovnitř, dám vám trochu polívky."

Zašla do domu a Tom se užuž chystal vydat za ní. Kitty natáhla ruku, aby ho zadržela. „Je to *bánší*," připomněla mu šeptem.

„Podle mě jako *bánší* moc nevypadá. A říkala, že má polívku, Kit. Dělej, pojď, umírám hlady. Bez urážky, ale ta tvoje brambora s mrkví byla pěkně hnusná."

Uvnitř toho mnoho k vidění nebylo – *bánší* měla jenom jednu místnost, stejně jako každý jiný tady, ale bydlela v ní jen ona a nikdo další, takže si tam Kitty připadala jako v paláci, tedy až na masařky a další mouchy kroužící kolem ovčí hlavy. Ta ležela na stole, napůl vybalená z novin, ve kterých si ji *bánší* přinesla domů.

„Teď se hezky posaďte k ohni a ohřejte se. Udělá vám to dobře."

Po stranách u ohně byly dvě bedny od másla, které sloužily jako sedátka, a Tom se bez váhání posadil. Na sporáku stál hrnec a stará žena z něj nalila polévku do dvou misek a podala jim je, každý také dostal kus okoralého chleba.

A polévka byla dobrá.

„Co je to?" zeptal se Tom *bánší*.

„Co je co?"

„Ta věc tamhle na stole."

„Moje speciální karty."

„Proč jsou speciální?"

„Nesrkej tu polívku. To tě doma neučili, jak se máš chovat?"

„Ale proč jsou speciální?"

„Dokážu z nich vyčíst budoucnost."

„Ale nepovídejte."

„Ty máš ale prořízlou pusu. Kolikpak je ti let, chlapečku?"

„Dvanáct."

„Je mu jedenáct," ozvala se Kitty.

„Je ti jedenáct a všechno víš, všechno znáš, co?"

„Budoucnost nezná nikdo!" odsekl Tom.

„Možná ne, ale karty nelžou, hochu."

„Takže to vy jste ta paní, co vykládá z karet?" zeptala se Kitty.

„Už jsi o mně slyšela, co?"

„Slyšela jsem mámu mluvit o nějaký paní, co vykládá lidem z karet. To vy jste Birdie Chambersový předpověděla, že bude mít dvojčata a že její ségra onemocní? Tvrdí, že se to všechno stalo, zrovna jak jste říkala."

„To nic neznamená," namítl Tom. „Lidi mají děti nebo jsou nemocný každou chvíli."

„Takže ty bys nejspíš svoji budoucnost znát nechtěl, viď?" obrátila se k němu *bánší*. „Když na tyhle věci nevěříš."

Tom se kousl do rtu a pohlédl na Kitty.

„Jasně že chce," prohlásila Kitty. „On má jenom spoustu řečí, ale skutek utek, víte?"

„Hm, tak to mu možná budoucnost z karet číst budu." Zatáhla závěsy, aby do místnosti nepronikalo světlo z ulice, zapálila kousíček svíčky a postavila ho doprostřed stolu. Tom se podíval na Kitty, oči vykulené. „Vsadím se, že si netroufneš," zašeptala, protože právě tohle ho zcela určitě přiměje, aby necouvl.

Stařena vzala karty, zamíchala je a řekla Tomovi, aby se posadil na židli proti ní. Znovu se podíval na Kitty, odložil misku s polévkou a vydal se k židli.

Bánší rozdělila karty na dvě hromádky, horní odložila vlevo, položila na ni tu druhou, pak karty podala Tomovi.

„Teď si je zamíchej," vyzvala ho.

„Jak dlouho mám míchat?"

„Jak dlouho budeš chtít."

Na rozdíl od všech hracích karet, které kdy Kitty viděla, byly tyhle větší a nemíchaly se snadno. Tomovi několik z nich málem vyklouzlo a spadlo na zem. Když byl s mícháním hotov, položil balíček zpátky na stůl.

Bánší sejmula shora prvních deset karet a rozložila je na stůl před sebou.

„To jsou ale divný karty," podotkla Kitty.

„Tohle nejsou normální hrací karty. Každá barva má čtrnáct karet místo třinácti, těm barvám se říká poháry, hole, meče a mince neboli pentakly."

„Co je zač tahle karta?"

„Říká se jí Viselec. Je to zvláštní karta; nepatří k žádné barvě. Stejně jako tahle: Ďábel."

Tom se pokřižoval.

„A co to všechno znamená?"

„Záleží na tom, co by tady tvůj malý kamarád rád věděl."

Na rošt u ohně dopadla větvička. Kitty i stařena vrhly na Toma pohled plný očekávání.

„No tak dobře. Bude ze mě doktor, až vyrostu?“

Bánší se zahleděla na vyložené karty. „Možná. Karty říkají, že z tebe jednou bude velký muž.“

„Budu slavný?“

„Ne, slavný ne, v tomhle smyslu slova velký nebudeš. To tam nevidím.“

Tom pohlédl na Kitty a pak znovu na stařenu.

„Na co dalšího by ses mě rád zeptal?“

„To není důležitý.“

„Ale no tak, zajímá tě ještě něco, vidím ti to na očích, hochu. Co chceš ještě vědět?“

„Ale nic.“

„Chceš se dozvědět něco o lásce?“

Tom zavrtěl hlavou a zrudl.

„Hm, tak se na to podíváme. Láska.“ *Bánší* položila prst na jednu z karet a zavrtěla hlavou.

„Co je?“

„Láska k tobě nepřijde snadno, Tome. Nepůjde přímou cestou.“

„No, stejně je mi to fuk.“

„Ale nebude, jednoho dne. Karty říkají, že pokud budeš chtít lásku, budeš se muset naučit odpouštět, a že to pro tebe nebude snadné. Ale až se to naučíš, možná to nakonec dobře dopadne.“

„Budu žít tady v Dublinu?“

„Ne, Tome, brzy odsud odjedeš a už se nevrátíš.“

„Vážně?“

„To říkají karty, ne já.“

„Chci to taky zkusit,“ prohlásila Kitty.

Tom sklouzl ze židle a Kitty si vylezla na jeho místo, ještě teplé. Stará žena jí podala karty. Kitty je zamíchala a vrátila, přitom z *bánší* nespouštěla oči. Jako by stařena měla ve vráskách na tváři prach, byly hrozně tmavé a hluboké.

A jak se na ni Kitty upřeně dívala, viděla, že se jí v očích odráží plamínek svíčky.

Kitty čekala. *Bánší* rozložila karty po stole, pak na jednu z nich položila dlouhý křivý prst, posunula ji kousek doleva a zase zpátky.

Dlouho bylo ticho. Kitty slyšela zvenku hlasy dětí, škola pro dnešek skončila, takže by měla už brzy vyrazit domů, nebo bude mít průšvih.

Otočila hlavu k Tomovi. Znovu se mu na čele objevila ta ustaraná vráska, jako by ho něco znepokojilo nebo vyděsilo, nebo obojí.

„Tak co tam teda vidíte?"

Bánší smetla karty na jednu hromádku, poklepala na ni ze stran, aby se karty srovnaly, a pak je uklidila do hedvábného kapesníku s kašmírovým vzorem.

„Co to děláte?"

„Radši byste už měli běžet domů."

„Ale co ty karty říkají?"

„Nic neříkají."

„Říkají!"

„To nechceš slyšet."

„Ale chci!"

Tom ji vzal za ruku. „No tak pojď, Kitty. Není to nic jinýho než hloupost."

„Já chci vědět, co ty karty říkají!"

„Kitty…"

„Nehnu se odsud, dokud mi neřeknete, co jste v nich viděla!"

Stařena semkla rty a Kitty v ní teď znovu jasně uviděla *bánší*, měla to v očích, bylo to jasné jako den. „Jenom na mě nekřič, mladá dámo. Vidím, že jsi zdědila o'kaneovskou náturu, to je jednou jisté."

„Chci vědět, co se stane!"

Stará žena se k ní naklonila. „No tak dobře, ale nepoděkuješ mi za to. Obklopuje tě smrt, Kitty O'Kaneová. Smrt a voda, smrt a oheň, a celý život kolem sebe budeš mít spoustu mizerů. Nic dobrého v tvé budoucnosti nevidím, leda bys změnila, co máš v srdci. Tak co, tohle jsi chtěla slyšet? Ano?"

A sfoukla svíčku.

* * *

„No, mně jako *bánší* moc nepřipadala," podotkl Tom.

Kitty si narazila palec o dlažební kostku, posadila se na chodník a sevřela si chodidlo v dlaních. Kristepane, to je krve.

„Ukaž, já se ti na to podívám," sklonil se nad ní Tom.

„Já nechci, aby ses mi na to díval!" odsekla a odstrčila ho.

„Jenom jsem…"

„Jednou, až z tebe bude ten velkej muž a doktor, ti dovolím, aby ses mi koukal na zakrvácenej palec, dřív ale ne!"

„Co to do tebe vjelo? Přece takhle nejančíš kvůli tý starý ženský, že ne? Vždyť to nic neznamenalo. Nikdo nedokáže předpovídat budoucnost, je to celý nesmysl."

„To není kvůli tomu."

„Tak kvůli čemu?"

„Kvůli ničemu! Jdi domů, Tome."

Stál nad ní a okopával dlažební kostky, až si odřel ty své drahé kožené boty.

„Co je zase?"

„Víš, co neviděla?" zeptal se jí.

„Co?"

„Že si tě jednou vezmu za ženu."

„Cože? Neplácej pitomosti."

„To nejsou žádný pitomosti, však uvidíš."

„Je jasný, že nic takovýho neuděláš," odsekla Kitty.

„Proč ne?"

„Co já vím, proč ne? A teď padej domů!" Vyskočila a dala se do běhu, neohlédla se, dokud nebyla na druhé straně Cork Street.

Před domy, kde pracovaly lehké holky, zastavil vznešený kočár, nějaký nóbl pán v drahém obleku vstoupil dovnitř, holky na něj z oken pokřikovaly. To je ale život.

Kitty tam chvíli stála v pochmurném šedavém světle a prudce oddechovala, dívala se nahoru na činžák, kde bydlela, dvě okna jejich bytu ve třetím patře vypadala jako oči, jako oči té stařeny, temné a zlé. Táta brzo

dorazí domů, nejspíš už se opil, bude chtít večeři, a jestli jídlo nebude hotové, bude mlátit pěstí do stolu.

Nebude to vždycky takové jako teď, říkala si v duchu. *Jednoho dne budu mít hrnek s ouškem a na chleba si namažu máslo. A ani svět už nebude stejný, bude lepší, a jestli se nezlepší sám od sebe, postarám se o to já.*

Ohlédla se přes rameno. Tom Doyle byl pryč.

Byla na něj ošklivá. Ale co, však se mu zítra omluví.

Jenže druhý den se s ním neviděla, uplynul skoro týden, než ho zase zahlédla na ulici, a do té doby na celé to dobrodružství s *bánší* zapomněla. Uplynuly další dva měsíce, byla zima a Tom s bratrem odjeli, odpluli trajektem do Liverpoolu, a pak dál za pořádným vzděláním do Anglie, přesně jak Tom říkal. Všechny ty peníze z pokoutního prodeje alkoholu – no, k něčemu prostě dobré být musely.

Nejspíš už ho nikdy neuvidím, říkala si, *natož aby se se mnou oženil.*

Tohle všechno přece stálo v kartách, ne? A svět možná člověk změnit může, s kartami ale nic nenadělá.

KAPITOLA 2

Královský poštovní parník Titanic, *Southampton, duben 1912*

Později lidé vyprávěli, jak onoho vlahého dubnového dne viděli *Titanic* vyplouvat z přístaviště, jak se všechny prapory a praporky třepotaly ve větru, šátky mávaly, remorkéry houkaly, jaká to byla výjimečná událost. Druhý stevard potom řekl jen tolik, že byl přístav plný lodí kvůli uhelné stávce a kapitán Smith cestou na otevřené moře málem narazil do lodi *New York*. A o sedm měsíců dřív, když stál na kapitánském můstku *Olympiku*, jen tak tak v Solentské úžině nepotopil křižník *Hawke*. Podle druhého stevarda byl tenhle kapitán chodící potenciální katastrofa.

Pro Kitty to byla prostě další plavba a na nějaké postávání na palubě neměla čas. Byla ve své kajutě, vybalovala si věci a převlékala se do uniformy. A že ta kajuta byla moc pěkná. Zato ta, kterou dostala při své první plavbě, byla těsná a zamořená švábу a Kitty to tam připadalo skoro stejně hrozné, jako kdyby se vrátila do Liberties.

Nicméně Tommy Andrews, který navrhoval *Titanic*, byl hodný člověk, jak všichni říkali, a zajistil, aby bylo slušně postaráno i o personál, stejně jako to udělal na *Olympiku*. Dokonce se na chvíli zašel podívat do podpalubí a všichni ho na té obchůzce zdravili a děkovali mu.

Se svou novou spolubydlící Elsie si Kitty stačila říct jenom rychlé ahoj, pak musely obě do práce. Na lodi vládl jako každý první den plavby zmatek, musela se proplétat uličkami kolem stevardů, kteří se pokoušeli ve vší té tlačenici manévrovat lodními kufry. Lodní hospodáři pokřikovali pokyny, ale nikdo neměl čas je pořádně poslouchat, protože zvonky na pokojích zvonily jako o závod, všichni cestující chtěli něco k pití. A dobrý Bože, těch květin!

Krabice s květinami byly všude, byly jich celé hory. Šampaňské a vázy, to teď chtěl prostě každý. V apartmá Astorových to vypadalo jako v kvě-

tinářství. „Potřebujeme tucet váz," říkali jí všichni, „a postarejte se, aby to byly takové ty vysoké." Vrchní stevard Kitty rovnou řekl: „Deset váz, děvče, víc jich na svůj úsek nedostaneš." V osmnácti letech už byla starý mazák, věděla, co a jak, a většina květin, které se ocitly na palubě, si dlouho předtím, než by se dostala k právoplatným majitelům, našla cestu ven z otevřených okének. I Kitty se dnes při takovém počínání přistihla.

Nebyla už tak vykulená, jako když s touhle prací začínala, ačkoli ještě pořád občas mimoděk ulpěla pohledem na krajkových přehozech na postele a mahagonovém nábytku. Teď už dokázala rozeznat rozdíl mezi georgiánským nábytkem a nábytkem z období královny Anny, to na děvče z Dublinu nebylo špatné. Viděla, jak žije druhá polovina lidstva, jak by řekla její matka. Až na to, že to žádná polovina není, mami. Dokonce ani polovina poloviny poloviny.

Jaké by to asi bylo mít peníze, přemítala. *A pohodlí, které s sebou přinášejí.*

A *Titanic*, to bylo něco extra, zvlášť první třída. Nejlepší apartmá měla soukromou vyhlídku, na postelích byly krajkové přehozy a veškerý nábytek vypadal, jako by sem dorazil přímo z nějakého zámku.

Neměla ovšem čas se moc rozhlížet, i když si dopřála krátký pohled na mladou nevěstu toho slavného pana Astora, po tom všem, co o ní četla v novinách, si ji představovala jako plavovlasou bohyni, ale když ji pak viděla, připadala jí bledá a mdlá. Co na ní ten chlap proboha vidí? V novinách z toho byl hrozný skandál, jemu už nezbývá moc do padesátky, jí je osmnáct a někdo tvrdí, že už čeká potomka. Ale pro takového milionáře zřejmě platí jiná pravidla nebo taky vůbec žádná, říkala si Kitty.

Měla na starosti i Straussovy, moc milé postarší manžele, on se s ní bavil, jako by byla rodinná přítelkyně. A pak tu byli, jako pravý opak, pan Jack Finnegan s „manželkou".

Pohledný chlapík, jak si všimla, a zdálo se, že on si to myslí také. Když vešla do jejich apartmá, obdařil ji líným úsměvem a prohlédl si ji od hlavy k patě, jako by v ní viděl něco, co si může dát k večeři. Přestože u toho byla i jeho partnerka – která vypadala spíš jako nějaká levná šlapka než jako manželka – a ještě pořád stáli mezi všemi těmi lodními kufry a krabicemi na klobouky.

V kapsičce brokátové vesty měl pan Finnegan hodinky s řetízkem

a díval se na ně, jako by Kitty měřil čas, za jak dlouho přiběhne, když na ni zazvoní. Připadalo jí, že snad v životě neviděla tak ješitného chlapa. Měl dvouřadový oblek a psí dečky, na malíčku levé ruky se mu skvěl zlatý prsten s diamantem, a kdykoli pohnul rukou, kámen se zatřpytil.

„Takže vy budete na téhle plavbě naše stevardka," poznamenal. Z toho, jak mluvil, okamžitě poznala, že je taky z Dublinu, stejně jako ona.

„Jmenuju se Kitty, pane Finnegane," představila se a lehce podklesla v kolenou v úkloně. Udělala drobné pukrle i před paní Finneganovou, i když odhadovala, že ta dáma není o nic starší než ona.

„Hm, Kitty, to je ale hezké jméno, jsem rád, že se o nás budete starat právě vy. Říkejte mi Jacku." Nestoudné, jinak se jeho chování označit nedalo. Podal jí ruku a ona mu jí potřásla, nebyla zvyklá, že se k ní cestující, které má na starosti, chovají takhle neformálně, ale jen těžko mohla odmítnout. Podržel její ruku ve své déle, než bylo zapotřebí, spíš jako by ji hladil, než aby jí potřásl. „A tohle je paní Finneganová."

„Mně můžete říkat milostivá paní," prohlásila paní Finneganová a vrhla na Kitty pohled, který prozrazoval, že by jí nejradši vyškrábala oči. Měla s sebou malého pejska, pekinéze, chovala ho v náruči, jako by to byl její prvorozený potomek. Kitty se sklopenýma očima dělala svou práci. Ukázala jim skříně a prádelníky, zkontrolovala, jestli všechna jejich zavazadla v pořádku dorazila. „Jídelna a společenská místnost pro první třídu jsou na palubě D, uprostřed lodi." Přešla ke stolu. „Tady máte jídelní lístek restaurace a seznam cestujících první třídy, kdybyste potřebovali."

Jack si od ní desky vzal a nahlédl do nich. „Tady se píše, že na zaoceánských parnících z New Yorku do Evropy a zase zpátky mají ve zvyku cestovat profesionální hazardní hráči. Jestlipak je to pravda?"

„Je to jenom přátelské upozornění, prosím. Společnost White Star Line bere zodpovědnost za bezpečí cestujících velmi vážně."

Jack poklepal na stránku ukazováčkem. „Taky mě tu nabádají, abych se vyhýbal hrám založeným na náhodě, protože by mě někdo mohl ošidit v nečestné hře. Připadám vám snad jako člověk, který by se oddával tak nemorální činnosti?"

„Rozhodně ne, pane Finnegane. Jsem si jistá, že ve vašem případě jsou podobná varování zbytečná."

Usmál se a odložil seznam cestujících zpátky na stůl. „Víte, Kitty, doufám, že na téhle lodi žádná nežádoucí individua nebudou. Podle toho, co mi tvrdili, by měla být White Star solidní společnost."

„To taky je, pane Finnegane."

„Tak to jsem rád. Nezákonné jednání naprosto neschvaluju."

Pohlédla na zavazadla, která se pořád ještě vršila na koberci uprostřed místnosti. „Mám vám uložit oblečení?"

„Ne, díky, Kitty. Jsem si jistý, že paní Finneganová tohle všechno zvládne sama."

„A můžu pro vás udělat ještě něco, pane Finnegane?"

„Ano, Kitty, můžete." Znovu se na ni usmál a vtiskl jí do dlaně půlkorunu.

Čekala.

„Chtěl bych láhev šampaňského značky Heidsieck, hezky vychlazeného, dvě skleničky a kbelík s ledem. Tak co, uděláte to pro mě, Kitty?"

„Ano, pane Finnegane."

„A já potřebuju šest váz – na všechny tyhle květiny," dodala paní Finneganová. „Těch vysokých."

Kitty se zhluboka nadechla. „Jistě, paní Finneganová," odpověděla a co nejrychleji se odporoučela.

Elsie byla ve skladu, a když Kitty vešla dovnitř, natáhla ruku a dostrkala ji za jedny dveře. „Tak jak to zvládáš?" zeptala se. V ruce držela láhev whisky, vrazila Kitty do ruky sklenici a nalila jí na dva prsty. „Na kuráž, zlato. Jestli mi ještě jedna pitomá nafrněná fiflena řekne, abych jí sehnala vázu, nacpu jí ty její růže, kam slunce nesvítí, jestli víš, co tím myslím."

„Jedna z těch mých bude dělat potíže. Úplný kaprál v sukních, jestli jsem kdy nějakého viděla."

„Myslíš tu, co je tu s tím chlapem s diamantem na malíčku?"

„Jo, to je ona. Co on je zač, víš to?"

„Je to gangster, zlato. Původem Ir, ale žije v Americe. Copak nečteš noviny? Říkají mu Frajer Jack."

„Až doteď jsem žádné gangstery neznala, alespoň ne takové, kteří by

v tom byli dobří, jenom u nás doma pár kluků, co se rádi rvali před hospodou. Ale tam nikdy nehrály roli peníze."

„No, tak to tenhle má peněz spoustu, kdo je nemá, neveze se první třídou. Panebože, už teď mě pekelně bolí nohy. Ty už tohle děláš dlouho?"

„Pár let."

„Ale jdi, na to nevypadáš dost stará. Kolik ti je, šestnáct?"

„Osmnáct!"

„Pro lásku Boží, vždyť to jsi ještě dítě! Část personálu na těchhle neckách podle mě dělala stevardy už Kolumbovi. Není s nimi ani trochu legrace. Takže ty jsi z Irska?"

„Z Dublinu. Ale to už je dávno."

„Radši si dávej pozor, Irko. Jsi až moc hezká. Jestli ti ten tvůj sekáč s diamantem na prstě bude dělat nějaké potíže, dej mi vědět. Já už ho srovnám za tebe."

Zaslechly venku vrchního stevarda, takže dopily tekutou kuráž a Elsie si otřela pusu do rukávu, postavila láhev zpátky na polici a schovala skleničky. Kitty se pustila do hledání šampaňského.

Donesla ho Finneganovým a pak se dala do plnění svých dalších povinností. Do jídelny první třídy neměla ženská část lodního personálu povoleno chodit, ale i tak měly pořád dost co dělat. Zvonky nepřestávaly zvonit, cestující chtěli pohlednice, jiní potřebovali uklidit pokoj a ustlat postele, přestože byli na lodi teprve pár hodin.

Skončila až po desáté. Byla příliš vyčerpaná, než aby dokázala usnout, a tak si vyšla na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu. Stoupla si k zábradlí, zavřela oči, nasávala do plic slaný chladný vzduch a připomínala si, že cokoli je lepší než být zpátky v Liberties.

„Hezký večer, viďte?"

Rozhlédla se kolem sebe. Na jednom ze skládacích lehátek seděl nějaký muž, předtím si ho nevšimla. Měl na sobě sportovní sako a slamák, na to, že cestoval třetí třídou, byl oblečený jako švihák. Za tu dobu, co se plavila na zaoceánských lodích, se už naučila rozeznávat americké přízvuky, a tenhle chlapík zněl jako Yankee, a ještě k tomu z lepších kruhů.

„A v noci, když byl všude klid, já slyšel vlny pomalu a stále valit se k břehům…"

„To je nějaká básnička?“

„Walt Whitman. Už jste o něm někdy slyšela?“

„Já na knížky a na psaní a tak moc nejsem.“

„Ale knihy a literatura jsou všechno, co máme. Bez nich bychom byli barbaři.“

„No, v tom případě neodvádí moc dobrou práci.“

Tomu se zasmál. „V tom máte asi pravdu. Ale v takovýhle krásný večer se přece nebudeme bavit o tom, jak se k sobě lidé navzájem chovají nelidsky.“

„Vlastně bych se s vámi neměla bavit vůbec. Radši bych se měla vrátit ke svým povinnostem.“

„K vašim povinnostem? Takhle pozdě večer?“

„No, mám tu svoje cestující, o které se musím starat. Dokud jsou vzhůru oni, musím zůstat vzhůru i já.“

„A kolik vám za to, že někomu děláte otroka, platí?“

Kitty se naježila. Zaostřila pohled, snažila se ve tmě rozeznat mužův obličej. „Já nejsem ničí otrok.“

„Ale samozřejmě že jste. Tenhle systém dělá otroky z nás všech.“

Neměla bych se tady takhle potmě s žádným neznámým chlapem vybavovat, pomyslela si Kitty. *Kdyby mě viděl vrchní stevard, budu mít malér. Měla bych se vrátit do kajuty.*

Místo toho se však slyšela, jak odpovídá: „Systém? A co za systém to má jako být?“

„Kapitalismus.“

„Takže vy jste jeden z těch anarchistů?“

Znovu se zasmál. „Ne, anarchista je někdo, kdo nevěří, že bychom měli mít nějaké zákony. Já v zákony pořád ještě věřím, jenom si myslím, že by měly chránit všechny a ne jenom ty, kdo mají peníze. Nesouhlasíte?“

„O tom já nic nevím. Nikdy jsem moc nestudovala.“

„Na to, abyste věděla, jestli je něco dobré nebo špatné, školy nepotřebujete.“ Vstal a přešel blíž ke světlu. Pořád mu ještě neviděla pořádně do tváře, pouze zjistila, že má brýle a rozhodně není o moc starší než ona. „Lincoln Randolph,“ představil se a zlehka se jí uklonil.

„Kitty,“ odpověděla.

„Takže, Kitty, jak dlouho už pracujete pro J. P. Morgana?“

„Pro koho, pane Randolphe?“

„Říkejte mi Lincolne, prosím. A J. P. Morgan je jeden z nejbohatších lidí na světě, dalo by se říct, že mu svět patří. A každopádně mu patří společnost White Star Line. Je to váš zaměstnavatel, to jste nevěděla?“

„Jak to přijde, že takhle všechno víte?“

„Mám to v popisu práce.“

„A co je to za práci?“

„Jsem všetečka, co do všeho strká nos.“

„No, nejspíš je to lepší než dělat stevardku u White Star Line.“

„A jak jste k tomu místu stevardky přišla, Kitty? Pro takhle hezké děvče se musí najít snazší práce.“

„To určitě, práci v hampejzu bych našla rozhodně snadno, ale já radši bohatý chlápky obsluhuju tak, že přitom nemusím ležet na zádech.“

„Co je to hampejz?“

„To je místo, kam chodí chlapi najít na půl hodiny pravou lásku u holky svých snů.“

„Aha, o takových podnicích jsem slyšel, i když jsem v životě v žádném nebyl. Žijeme v krutém světě, Kitty.“

„Jo, v tomhle máte pravdu.“

„Ale vždycky to takové nebude. Věci se změní.“

„A co to bude za změny?“

„Změní se způsob, jakým svět funguje. Nebudeme žít ve světě, kde jediné, na čem záleží, je zisk a kde se chudí musí plazit před pár boháči, navěky.“

„No, možná máte pravdu, ale mně by stačilo volební právo a někdo, kdo by mi večer po práci uvařil čaj, pane Randolphe. A teď si myslím, že už bych se měla vrátit dolů.“

Přistoupil k ní o krok blíž, konečně na světle poprvé pořádně viděla jeho obličej. *Nevypadá špatně, takový ten přemýšlivý typ.* Na nose měl brýle se zlatými obroučkami, díky nimž vypadal laskavě a uvážlivě, i když mluvil jako někdo, kdo by nejradši vyhodil do povětří parlament.

A než stačila utéct, její společník si brýle sundal a podíval se jí přímo do tváře. „Moc rád jsem si s vámi popovídal, Kitty. Opravdu moc rád. Co

to máte v očích za výraz? Říká mi toho víc než všechna písmenka, která jsem kdy přečetl."

„To jste si zrovna vymyslel, viďte?"

„Kéž by. Obávám se, že i tohle napsal Walt Whitman. Dobrou noc, Kitty."

„Dobrou noc, pane Randolphe," odpověděla a utíkala zpátky do kajuty.

KAPITOLA 3

V kajutě našla Elsie, která byla taky ještě vzhůru, a společně si dovybalily věci a vyndaly ze zavazadel památeční drobnosti, které si obě přivezly z posledních plaveb. Elsie vytáhla kalendáře a rodinné snímky, Kitty fotografii mladšího brášky Liama a maličkou vyřezávanou šperkovnici, kterou jí věnoval Danny.

„Tak povídej, co je zač ten sympaťák?" zajímala se Elsie.

„O čem to mluvíš?"

„Ale no tak, Irko, tohle je sice velká loď, ale až tak velká zase není. Když jsem šla ze služby, viděla jsem tě, jak se s ním vybavuješ."

„Netuším, co je zač. Pokusil se mě zatáhnout do rozhovoru. Víš, jací chlapi jsou, nemohla jsem ho jen tak odbýt, no ne?"

„Záleží na tom, ze které je paluby."

„Cestující jako cestující."

„Ty si musíš myslet, že jsem včerejší. To je jenom přirozené, když je holka tak hezoučká jako ty – vsadím se, že tě chlapi nedokážou nechat na pokoji. Máš asi doma v Dublinu nějakou známost, viď?"

„V Dublinu už doma nejsem, nebyla jsem tam tři roky. A nejsem si jistá, jestli o to, aby byl v mém životě nějaký mužský, vůbec stojím."

Elsie si ji změřila nedůvěřivým pohledem. Kitty rychle uvažovala, kolik by jí toho asi měla prozradit.

„Byl tady jeden, byl to námořník, důstojník, u Cunard Lines."

„Důstojník!"

„Poznala jsem ho v Dublinu. Utekla jsem s ním z domova, abys věděla."

„Bylas do něj zamilovaná?"

„Myslela jsem si, že ano, ale jestli chceš slyšet pravdu, prostě jsem se jenom chtěla dostat z Liberties a pryč od táty. Láska bývá asi taková, jakou si ji uděláš. Navíc jsem tehdy byla ještě mladá."

„Zato teď jsi stará bába. Co se pokazilo?“

„Na to se budeš muset zeptat jeho.“

„Takže takhle to bylo?“

„Nejspíš bych za to měla děkovat nebesům. Sehnal mi tuhle práci, bez něj bych ji nedostala, a ještě navíc mě odvezl z Dublinu. Pohoršila jsem tě?“

„To bys potřebovala nějaký silnější kalibr, Irko. Podívej, do tvých záležitostí mi nic není, ale jestli chceš poctivou Boží pravdu, já bych brala jakéhokoli mužského, zvlášť kdyby byl bohatý, chápeš, jak to myslím? Bylo by to pěkné, viď? Být dáma a nemuset pracovat, nemuset stlát postele a uklízet, už nikdy žádné: ‚Ano, pane, ne, milostivá paní.‘ No nádhera.“

„To jako že by ze mě byla coura, že bych byla jako takzvaná paní Finneganová?“

„No, já ti ani nevím, jestli by mi to zas tak vadilo. Půlku života stejně trávím na kolenou, a tohle by vlastně bylo taky takové drhnutí a leštění, jen trochu jiného druhu, ne?“ Chraptivě se zasmála. „Až na to, že by to bylo líp placené a člověk by mohl pracovat a přitom nevstávat z postele. Chápeš, co tím chci říct?“

„Jak můžeš něco tak strašného vypustit z pusy?“ vyjekla Kitty, ale přesto se zasmála.

„Ale no tak, zlato, život už je prostě takový.“

„Hm, možná máš pravdu. Ale takhle by to být nemělo.“

„Nemělo, ale je, takže z toho musíme vytěžit, co se dá.“ Elsie se začala chystat na kutě, posadila se na kraj své palandy a jen tak mimochodem vyprostila z kartáče pár pramenů vlasů. „Potíž je v tom, že na to, abych ulovila nějakého milionáře, nemám dost hezkou tvářičku. Zato ty ano.“

„To bych radši umřela.“

„Víš, já bych ty další možnosti tak rychle nezavrhovala, děvče.“ Elsie naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se do vyzvánění lodního zvonu na palubě. Šest úderů, hodina před půlnocí. „Měly bychom se trochu vyspat. Paní Finneganová je sice možná coura, ale klidně se vsadím, že je to taková ta mrcha, co bude chtít hned brzo ráno snídani do postele. Služba jí bude končit zrovna ve chvíli, kdy ta tvoje začíná!“

Znovu se chraptivě zasmála.

Kitty byla vyčerpaná, ale na úzkém lůžku se spánek nedostavoval. Jejich kajuta byla přímo nad lodními šrouby, skrz polštář vnímala jejich vibrace a slyšela tlumené nárazy. Ale alespoň měly s Elsie okénko, takže cítila svěží čistý vzduch, bylo to něco jiného, než když začínala u Cunard Lines, kde byla posádka ubytována hluboko v útrobách lodi.

Stejně jí však vždycky několik dní trvalo, než si na novou loď zvykla, a i dnes se na lůžku ve snaze najít nějakou pohodlnou polohu ještě dlouho převalovala, až to nakonec vzdala a už jen ležela a zírala do tmy.

Přemýšlela o tom, co jí řekl pan Lincoln Randolph: „*Kolik vám za to, že děláte někomu otroka, platí?*" To je ale drzost! Co si ten chlap o sobě myslí, že si s ní dovoluje takhle mluvit – a přitom sám cestuje třetí třídou.

Pracovat jako stevardka není žádná ostuda, je to lepší než být něčí milenka, vydržovaná ženská, jako ta děvka co přišla na palubu s Frajerem Jackem, nebo jak že to tomu člověku říkají.

Ale stejně jí slova Lincolna Randolpha vrtala hlavou. Elsie měla pravdu, ať nad tím Kitty ohrnuje nos, jak chce, ta malá poběhlice Frajera Jacka si spí v krásné široké posteli s povlečením z egyptské bavlny, zatímco ona má jen maličkou kajutu a před sebou vyhlídku na další den plný stlaní postelí a roznášení čaje. Občas se člověk prostě ptá sám sebe, jestli na to jde správně.

KAPITOLA 4

Kitty byla vzhůru a ve služební uniformě už v šest, dřív než se rozezvučely první ze zvonků „jejích“ cestujících. Elsie měla pravdu, Její Výsost chtěla snídani do postele, když už pro nic jiného, tak z čiré zlomyslnosti. Vajíčka ovšem musí být naměkko, pokud nebudou žloutky měkké, pošle je zpátky – to dala milostivá paní jasně najevo.

Ano, paní Finneganová.

A tak začal další den drhnutí a čištění a přibíhání na zazvonění, roznášení čaje, stlaní postelí a leštění mosazi, v chvatu snědených pár soust a postávání v přípravně jídel plné páry a pozůstatků předchozích jídel. Uklízela v kajutách a koupelnách, zametala, utírala prach, aranžovala květiny, věšela oblečení, nosila umyvadla a studené obklady cestujícím, kteří trpěli mořskou nemocí. Večer rozestýlala postele a cestou zpátky do přípravny jídla si nedokázala odpustit aspoň jeden jediný hořký pohled na velké schodiště, na dámy vracející se v těch svých nádherných róbách z jídelny, na jejich holé paže a na diamanty, jež se jim blýskaly na krku a na prstech.

Ale alespoň že už nejsi v Liberties, připomněla si v duchu.

Konečně chvilka klidu. Rozhlédla se kolem sebe, jestli ji někdo z posádky nesleduje, a obrátila se, že půjde do své kajuty. Místo toho však schválně zabočila do nesprávné chodby a pokračovala do chodbičky mezi kajutami strojníků. Kdyby ji tu načapal vrchní stevard, vyletěl by z kůže, ale stejně by jí nemohl dokázat, že sem přišla úmyslně, že ne?

Prostě by mu řekla, že na nové lodi zabloudila.

Tohle byla největší zaoceánská loď, na které se za celou tu dobu, co pracovala pro White Star, plavila, a byla navíc i nejstabilnější. Při některých předchozích plavbách zaplavovala za špatného počasí paluby voda a talíře a mísy se na jídelních stolech musely vkládat do speciálních dr-

žáků, jinak by skončily nějaké dámě na klíně. Při pobytu na některé z těch starších lodí měl člověk celou cestu pocit, že je zemětřesení, dokonce i na palubě pro první třídu – dřevo skřípělo a vrzalo, dveře kajut bouchaly, nádobí padalo ze skříněk a rozbíjelo se o podlahu. Bývalo jí zle od rána do večera, jak byl rok dlouhý.

Také třetí třída *Titaniku* jí připadala úplně jiná než třetí třída na jakékoli z lodí, na nichž pracovala předtím. Obvykle to bývaly bezútěšné, zatuchlé prostory přeplněné lidmi, kde bylo neustále slyšet ohlušující rámus z kotelen. Na *Titaniku* však byla díky panu Andrewsovi dokonce i třetí třída téměř přepychová: zářivě lesklé řady kajut vymalovaných bílou barvou, dal se tu zaslechnout i smích a zpěv. Možná to tu nebylo tak hogo fogo jako na první palubě, ale každopádně se to dalo srovnat s první třídou na některé z lodí, na kterých se Kitty plavila dřív.

Našla cestu do mužského oddělení, nacházelo se kousek od přídě. Tvářila se, že ji sem poslali s nějakým úkolem, cestou nakukovala do všech kajut. V každé z nich stály dvě palandy, většina dveří byla ještě otevřených a uvnitř se svítilo, muži tam seděli jen tak bez saka a povídali si nebo si četli.

Lincoln se rozvaloval na lůžku se zápisníkem na klíně a na sobě měl jenom košili, šle a ponožky. Brýle mu sjely na špičku nosu. Zamžoural na ni přes jejich horní okraj. „Ale ale, dobrý večer!“ Přestal psát a odložil zápisník.

Zbylé palandy byly prázdné, ostatní muži někam odešli. Lincoln se kvůli ní nezvedl, jak by to udělal nějaký vznešený pán, a tak zůstala stát ve dveřích tak, aby v rámci slušnosti zůstala polovinou těla pořád venku na chodbě.

„Dobrý večer, pane Randolphe.“

„Říkejte mi Lincolne.“

„Co to píšete?“

„Článek o sufražetkách v Londýně. Víte, že tyhle dámy rozbíjejí na Oxford Street výlohy? Řekl bych, že to myslí vážně.“

„Článek? To jako myslíte do novin?“

„Něco takového.“

„Už vám někdy něco otiskli?“

„Pravidelně přispívám do novin, které se jmenují *Masses*, a pár článků mi vyšlo i v *Collier's* a *Saturday Evening Post*. Říká vám některý z těch názvů něco?“

Zavrtěla hlavou. „Jak už jsem vám říkala, já na čtení nikdy moc nebyla."

„To je škoda."

„Takže ten článek, co teď píšete, bude pro Američany, ano? Copak je zajímá, co se děje někde na Oxford Street?"

„Samotná Oxford Street je nijak zvlášť nezajímá, ovšem hlasovací právo žen ano. V jistých kruzích je to dost choulostivé téma."

„V jakých kruzích?"

„Ve většině kruhů, i když to téma je vlastně ožehavé pouze pro muže. Vůbec se jim ta představa nelíbí."

„Tak kvůli tomuhle jste byl v Anglii, pane Randolphe? Kvůli psaní?"

„Jmenuju se Lincoln. A ano, byl jsem v Londýně kvůli tomu. Byl jsem i v Paříži, sbíral jsem tam materiál na další články."

„A co ještě děláte?"

„To je asi všechno."

„Už nic víc?"

„Ne, vydělávám si na živobytí tímhle."

„A proč tedy ty svoje články nepíšete v New Yorku?"

„To bych pochopitelně mohl, ale můj profesor na Harvardu mi vždycky říkal, že pokud chce člověk psát o životě, musí ho poznat na vlastní kůži. A já chci ze života poznat víc než jenom New York."

„Vás poslali na Harvard? Není to jedna z těch nóbl univerzit?"

„Řekl bych, že víc nóbl už ani být nemůže."

„Takže si teď kladu otázku, co dělal na Harvardu někdo, kdo cestuje třetí třídou."

„A byla by to dobrá otázka. Odpověď zní, že mě tam poslali rodiče – mysleli si, že mi to prospěje."

„Takže váš táta má hodně peněz?"

„Má továrnu na doutníky. Máme s příbuznými takový vtípek, říkáme, že se naše rodinné jmění prostě vykouřilo. Ne, máte pravdu, ani já se tomu nezasmál."

Kitty však o vtipu nepřemýšlela, spíš se pokoušela dát si nějak dohromady, co je pan Lincoln Randolph zač. „Váš táta vlastní továrnu? Tak co proboha děláte tady dole?"

Naklonil se na lůžku dopředu a ztišil hlas do divadelního šepotu. „Víte, já si myslím, že těm nahoře by se moje názory moc nelíbily."

„A co to máte za názory, pane Randolphe?"

„Jsem Lincoln. A abych odpověděl na vaši otázku, Kitty – jste Kitty, viďte? Abych odpověděl na vaši otázku, navzdory tomu, že jsem produktem kapitalismu, nejsem jeho velkým zastáncem. Víte, co je to kapitalismus?"

„To tedy nevím."

„Je to ekonomický systém, ve kterém žijeme a pracujeme. Kapitalismus znamená, že se zaměstnancům za to, že těžce pracují a mají nesnesitelně dlouhou pracovní dobu, skoro nic neplatí, a pak firma nutí své zákazníky, aby jim tu nízkou mzdu vynahradili prostřednictvím spropitného. To je podle mě kapitalismus v kostce. Kolik vám J. P. Morgan platí, Kitty?"

„Já tohohle J. P. Morgana, o kterém pořád mluvíte, neznám."

„Vy ho sice neznáte, ale jak jsem vám včera večer vysvětlil, ten člověk vlastní tuhle plavební společnost, to on rozhoduje o tom, kolik vám a ostatním otrokům na *Titaniku* mají dávat peněz. No tak, kolik dostáváte?"

„Dvě libry a deset šilinků měsíčně."

„Takže byste bez spropitného opravdu nevyžila, viďte? Takový plat vám nezajistí ani základní živobytí, Kitty, navíc si určitě ještě musíte uniformu kupovat sama, stejně jako si ji musíte vždycky sama nechat vyprat, viďte?"

„Na tohle dostávám každý měsíc deset šilinků navíc, na údržbu."

„Samozřejmě že ano, tedy pokud vám z toho něco zbude poté, co zaplatíte za věci, které ve službě rozbijete. Protože rozbité věci vám přece taky strhávají z platu, viďte, Kitty? A jestlipak víte, kolik má peněz pan J. P. Morgan?"

Zavrtěla hlavou.

„Něco mezi padesáti a stem milionů dolarů. Zdá se vám, že je to hrozně moc? Jakpak si asi myslíte, že k takové spoustě peněz přišel, Kitty?"

„To nevím, ale jsem si jistá, že vy mi to povíte."

„Vydělává tolik peněz proto, že vám platí tak málo. Vám a desítkám tisíc dalších lidí, kteří pro něj pracují. Takhle to dělá."

„Vy jste socialista, pane Randolphe?"

„Lincolne. A ano, jsem, Kitty. Takže o socialismu už jste slyšela?"

„Říká se, že vy socialisti chcete svrhnout vládu."

„Ne, Kitty, my jenom chceme změnit systém a vyměnit ho za nějaký lepší. Víte, co jsou to odbory?"

„Samozřejmě že ano."

„Tak si představte svět, kde by byli v odborech všichni pracující, kde by člověk nemusel chodit ke svému šéfovi s prosíkem a poníženě se ho ptát, jaký plat je mu ochotný poskytnout, kde by místo toho měl ve stejné situaci za sebou všechny pracující z celého světa. Já sním o budoucnosti, kde budou všichni pracující členy jedněch velkých odborů, takže budou moct J. P. Morganům tohohle světa říct, že pokud chtějí, aby pro ně pracovali, budou jim muset dát slušný podíl ze zisku. Jen si to představte! Jaké by to bylo, kdybyste už nebyla ničí otrok! Jaké by to bylo, kdybyste měla moc? Kdyby vaše práce díky odborům získala na ceně?"

„A vy si myslíte, že se to někdy stane?"

„Máme dvacáté století, Kitty, tohle je úsvit nové doby, leží před námi báječný nový svět! Ano, Kitty O'Kaneová, já si myslím, že se to jednou stane, a právě o tomhle píšu."

„Odkud víte, jak se jmenuju?"

„Cože?"

„Svoje příjmení jsem vám neřekla."

„To víte, trochu jsem se poptával."

„A proč byste něco takového dělal?"

„Proč asi myslíte?"

„To tedy rozhodně netuším."

„No tak to vás nechám, ať si na to přijdete sama." Znovu si vzal sešit a začal psát. Ten namyšlený drzoun! Kitty by mu nejradši zakroutila nosem. Místo toho se obrátila k odchodu. „Co vlastně chcete, Kitty?" Zastavila se a znovu se k němu otočila. „Chcete strávit celý život tím, že budete někomu stlát postele a uklízet cizí nepořádek?"

„Samozřejmě že ne."

„Ne, však jsem si to myslel. Něco mi říká, že vy byste chtěla svět nějak změnit."

„Jak by mohl svět změnit někdo jako já? Jsem jenom žena a nemám žádné vzdělání, pane Randolphe. Nejsem jako vy."

„Jmenuju se Lincoln. A podle mě na nějakém vzdělání čerta záleží. Podstatné je, že máte v sobě oheň."

Kitty se na něj upřeně zadívala. Obdařil ji chlapeckým úsměvem, bylo mu jasné, že ji dostal. „Všem těm řečičkám o kapitalismu sice nerozumím, ale jestli chcete znát můj názor, tak to, že by ženy směly volit stejně jako muži, by byl dobrý začátek."

„Ano, chci znát váš názor, Kitty, jinak bych se s vámi nebavil. A boj za volební právo žen je další věc, která je na cestě, a vy se do něj buď můžete zapojit, nebo zůstat stranou a jenom se dívat a přitom obskakovat lidi, kterým jste úplně lhostejná." Zašklebil se na ni.

Kitty ještě chvilku otálela. „Už bych měla jít."

„Rád jsem si s vámi popovídal, Kitty O'Kaneová."

„Já s vámi taky… Lincolne."

Vydala se chodbou zpátky. Nohy měla v jednom ohni, záda ji bolela, ale zčásti byla i vzrušená. Opravdu pánové z Harvardu takhle uvažují? Uvažuje tak vůbec někde někdo?

Vážně si o ní Lincoln Randolph myslí, že by mohla změnit svět?

Dobře, tohle všechno si promyslí až zítra. V tuhle chvíli netouží po ničem jiném než si lehnout a pokusit se trochu prospat. Možná v sobě najde ještě poslední zbytek sil na to, aby si, než se svalí na lůžko, přinesla z přípravny láhev vody.

„Á, Kitty!"

Vzhlédla. Zjistila, že se k ní nese Její Výsost s tím svým pejsánkem v náruči. Copak to zatracené zvíře nikdy nechodí po svých? Nedal mu snad Bůh nohy?

„Má drahá, vypadáte hrozně unaveně. To už máte po službě?"

„Doufám, že ano, milostivá paní."

„Než půjdete, mohla byste pro mě udělat ještě jednu maličkost? Venku je nádherně, takže se s Jackem díváme na hvězdy a moc si to užíváme, byla byste tak laskavá a dala zatím Suzie tu její jehněčí kotletku s hráškem vy?" Vrazila jí psa do náruče. „Ale ten hrášek musí být čerstvý, nezapomeňte, a hezky jí ho rozmačkejte, ano? Jste vážně poklad. Věděla jsem, že to pro mě uděláte."

Otočila se a zase odvlála, nechala Kitty samotnou se psem v oblaku

francouzského parfému a blahosklonnosti. Pes v Kittyině náruči zakňučel a začal se kroutit. Kitty za milenkou Jacka Finnegana jen němě zírala. Měla sto chutí vypláznout na tu zatracenou ženskou jazyk, vtom si ale všimla, že se na ni dívá vrchní stevard, a tak se přinutila k úsměvu a vydala se do přípravny jídla, jako by ji to vlastně vůbec neobtěžovalo.

KAPITOLA 5

Obloha byla modrá a moře vypadalo líně klidné, kam až oko dohlédlo. Byli na cestě už čtyři dny a mezitím se na lodi vytvořil určitý rytmus. Zvonky přivolávající obsluhu teď necinkaly tak často, staří násoskové vysedávali s pivem a doutníky v baru a salonech, „lepší lidé" se procházeli ruku v ruce po horní palubě, podle Kitty v tom bylo až moc uhlazenosti, ale koneckonců měla spoustu práce, takže se na to nikdy nemusela dívat dlouho.

Její Výsost ovšem žádnou podobnou averzí k používání zvonku netrpěla a pořádně ji proháněla. Proto když jednou po ránu zvonek opět zazvonil, Kitty prostě zaklepala a rovnou vešla do jejich apartmá. Překvapilo ji, když tam našla Jacka Finnegana jen v košili a kalhotách, šle spuštěné přes boky, v ruce sklenku alkoholu. Okamžitě jí bylo jasné, že to dnes není jeho první, přitom ještě nebylo ani poledne.

„Mohla byste odnést tyhle skleničky a talíře ze včerejška, prosím vás? Obávám se, že jsme tu po sobě s paní Finneganovou nechali dost velký nepořádek. A budu potřebovat další drcený led, když budete tak hodná."

„Jistě, pane Finnegane."

Kitty se pustila do sklízení nádobí, skládala si ho na podnos. Cítila, že Jack Finnegan stojí za ní, nedošlo jí ale, jak je blízko. Když se otočila, stál tam – přímo mezi ní a dveřmi.

Usmál se, byl to ale vlastně spíš chlípný úšklebek. „Copak se děje, Kitty?"

„Nic, pane Finnegane. Měla bych pokračovat v práci."

„Ale to nijak nespěchá, viďte?"

„Panu Richardsonovi by se nelíbilo, kdybych se s prací loudala."

„A kdopak to je, ten pan Richardson?"

„Vrchní stevard pro první třídu, pane Finnegane."

„Víte co? Pana Richardsona si vezmu na starost sám." Pokusila se protáhnout kolem něj, ale opřel se o dveře a jednu ruku položil na sloupek zárubně. Rty měl vlhké a lesklé, připomínaly jí játra. „Jsi moc hezká holčička. Ta záplava rezavých kudrn kolem obličeje." Natáhl ruku a dotkl se jejích vlasů, nemohla proti tomu nic dělat, leda by upustila tác na zem. „A navíc jsi štíhlá jako proutek. To se mi na ženách líbí."

Pokusil se ji políbit. Byl to pro ni šok a prudce couvla. Byla na sebe pyšná, že neupustila podnos. Jack se usmál a vykročil za ní. Cítila za zády dveře ložnice, a už byl u ní, rukama se opíral o přepážku za ní, takže nemohla vyklouznout.

„Kitty, buď na mě hodná, a já budu hodný na tebe."

„Radši bych prostě jenom odnesla ten tác a přinesla vám ten drcený led, když dovolíte, pane Finnegane."

Slyšela, že se dveře otevřely. Do kajuty vešla paní Finneganová se Suzinkou na ruce, vzápětí o krok ucouvla. Jack měl rázem ruce v kapsách, ale Kittyiny zrudlé tváře a jeho výraz – nějak se mu podařilo vypadat spíš rozzlobeně než provinile – ho stejně prozradily.

Její Výsost tam chvíli jen tak stála, úsměv jí zamrzl na tváři. Očima těkala od jednoho ke druhému. „Kitty?"

„Jenom jsem sklízela ze stolu, milostivá paní."

„To je od vás moc hezké, drahoušku."

„Zrovna končila," dodal Jack Finnegan.

„Kitty, když už jste tady, byla byste tak strašně moc hodná a přinesla nám snídani sem? V jídelně je hrozný hluk a ty lidi, kteří s námi sedí u stolu, nemáme rádi. Viď, Jacku?"

„Ale snídaně už se teď nepodává, milostivá paní."

„Ano, já vím, ale jsem si jistá, že vy nám něco seženete." Pokynula Finneganovi rukou plnou prstenů. „Jste úžasné zlatíčko. Viď, Jacku?"

„To rozhodně."

„Je už po jedenácté, paní Finneganová," namítla Kitty.

„To máte pravdu. Vy nás tak úžasně rozmazlujete, Kitty. No tak utíkejte."

Kitty si uvědomila, že jí sklenka na brandy na podnose s cinkáním nadskakuje. Oba na ni upírali oči. Kitty vrtalo hlavou, jestli se třese kvůli

tomu, že se ji Jack Finnegan pokusil políbit, nebo proto, že s ní ta jeho čubka už zase mluvila svrchu. Možná kvůli obojímu. Co nejrychleji z apartmá vycouvala.

Děsné místo, tahle přípravna jídla, alespoň to tak Kitty vždycky připadalo. Vládlo tam mastné dusno a všude se kupily hrnce a talíře, jak je tam odkládali kuchaři a stevardi, kteří měli na starosti snídani. Když vešla, pan Richardson zrovna stál u skříně na sušení vlhkého prádla a už už se jí chystal poručit, aby se pustila do úklidu.

„Pane, než něco řeknete…"

„Slečno O'Kaneová?"

„Víte, jde o paní Finneganovou z paluby C. Říká, že si potřebuje ještě poležet, a že by ráda, abych jí okamžitě přinesla snídani."

Panu Richardsonovi vyskákaly na tvářích rudé skvrny. Vzal ze skříně zbytek prádla a rychle odhadl situaci. „No, řekl bych, že by mohla dostat studenou mísu a broskvový kompot. Pokud by chtěla snídani na vidličku, můžeme jí dát pečeného platýse a ovesné placky, když by měla chuť."

„Díky, pane Richardsone."

Zamračil se na ni, jako by to všechno byla její vina, a zavrtěl hlavou v očividném zoufalství nad tím, že mladá děvčata, která mu teď posílají, nedokážou ani přesvědčit „své" cestující, aby si snědli snídani včas.

Kitty viděla, jak na ni Elsie pomrkává. Nenápadně se přesunula blíž.

„Pokusil se mě políbit," zašeptala.

„Kdo, pan Richardson?"

„Ne, tamten gangster, Finnegan."

„A co Její Výsost?"

„Ta zrovna nebyla v kajutě. Měla bych to nahlásit?"

Elsie zavrtěla hlavou. „Nech si to pro sebe, Kitty. Když nějakému bohatému pánovi způsobíš problémy, nic dobrého z toho pro tebe nevzejde. Jenom se mu proboha snaž klidit z cesty!"

Odnesla do apartmá Finneganových podnos se snídaní. Panovala tam pochmurná nálada. Dveře na vyhlídkovou palubu byly zavřené, světla ztlumená. Kitty zaváhala.